

המעשה, מתעוררת ההשגחה מלמעלה, ולכן הכל, בין לטוב בין לרע, תלוי הדבר במעשה. אמר רבי יוסי, כל שוקי מצרים היו מלאים אלילים, ועוד, שבכל בית ובית היו מצויים מינים שנקשרים בכשפיהם באותם פתרים תחתונים שלמטה, ומעוררים רוח טמאה בתוכם.

וסוד הדבר למדנו, פתוב ולקחתם אגדת אוב וטבלתם בדם אשר בסף והגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות. אגדת אוב למה? כדי לבער רוח טמאה מביניהם,

(זה הפסוק קשה, וכי וראה את הדם ואחר כך ופסח, שמשמע שסימן הוא שעשה, מדוע? והרי הכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא, וכתוב (דניאל ב) הוא מגלה עמקות ונסתרות. אלא שנינו, כתוב וראה' וינאץ וגו', וכתוב וראה' כי רבה רעת וגו'. ושינוי, לא מתראה השגחה למעלה, אלא

כאשר נראה למטה מעשה, ומשעשע מעשה - ההשגחה למעלה מתעוררת, ומפני כן הכל, בין לטובה ובין לרעה, במעשה תלוי הדבר. ולקחתם אגדת אוב וגו'. אגדת אוב למה? ומה הטעם

רצה שיתגלה דם על המשקוף ועל שתי המזוזות? אמר רבי יוסי, כל השוקים במצרים היו מלאים אלילים, ובכל בית ובית היו נמצאים מינים שמקטירים בכשפיהם באותם פתרים תחתונים שלמטה ומעוררים רוח טמאה אצלם, ועל זה

אגדת אוב, כדי לבער רוחות מביניהם) ולהראות בפתחיהם בשלשת המקומות הללו האמונה השלמה. אחד פאן, ואחד פאן, ואחד פאן, על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף, משום שרואה את השם הקדוש רשום על הפתח.

אמר רבי יהודה, אם כך אז לשם מה דם, שהרי שנינו, לכן ואדם ואחד שכלול בין הגונים? אמר לו, שני דמים היו, אחד של מילה ואחד של פסח. של מילה רחמים, ושל פסח דין.

אמר רבי יהודה, לא פך, אלא כמו שלמדנו, שהחזיר הקדוש

יפתה לבבכם. ומדאתעביד עובדא, אשגחותא דלעילא אתער, ובגין כך, פלא, בין לטב ובין לביש, בעובדא תליא מלתא.

אמר רבי יוסי, כל שוקי מצרים, מליין טעוון הו, ועוד דבכל ביתא וביתא, הו שכיחי זינין, דמתקטרי בחרשייהו, באינון פתרין תפאין דלתתא, ומתערין רוח מסאבא בגווייהו.

ורוא דמלה תנא, פתיב, ולקחתם אגדת אוב וטבלתם בדם אשר בסף והגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות. אגדת אוב למה. בגין לבערא רוח מסאבא מביניהו, (נ"א

הא' קרא קשרא וכי וראה את הדם ואחר כך ופסח דמשמע דסימנא הוא דעביד אמאי והא כלא גלייא קמיה קדשא ברוך הוא וכתוב הוא גלא עמיקתא ומסתרתא אלא תנא כתיב וראה' וינאץ וגו' וכתוב וראה' כי רבה רעת וגו' ותנינו לא אתחוי אשגחותא לעילא אלא כד אתחוי לתתא עובדא ומדאתעביד עובדא אשגחותא לעילא אתער ובגין כך בולא בין לטב בין לביש בעובדא תלייא מלתא. ולקחתם אגדת אוב וגו' אגדת אוב למה ומאי

טעמא בעא דאתגלייא דמא על המשקוף ועל שתי המזוזות. אמר רבי יוסי כל שוקי מצרים מליין טעוון הו ובכל ביתא וביתא הו שכיחי זינין דמתערין בחרשייהו באינון פתרין תפאין דלתתא ומתערין רוח מסאבא בגווייהו ועל דא אגדת אוב בגין לבערא רוחי מביניהו) ולאחזאה

בפתחיהו, בהני תלת דוכתי, מהימנותא שלימתא. חד הכא, וחד הכא, וחד בגווייהו, בגין כך, ופסח יי' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף, משום דחמי

שמא קדישא רשים על פתחא. אמר רבי יהודה, אי הכי אמאי דמא, דהא תנינו, תוור וסומק וחד דכליל ביני גווגי. אמר ליה, תרי דמי הו, חד דמילה, וחד דפסחא. דמילה רחמי. דפסחא דינא.

אמר רבי יהודה, לא פך, אלא כמו שלמדנו, שהחזיר הקדוש

אמר רבי יהודה, לא פך, אלא כמו שלמדנו, שהחזיר הקדוש

אמר רבי יהודה, לא פך, אלא כמו שלמדנו, שהחזיר הקדוש

אמר רבי יהודה, לא פך, אלא כמו שלמדנו, שהחזיר הקדוש